

θός του έγραφε, ήταν ένας φοιτητής της Ιατρικής που την είχε αφήσει πια κι έφυγε. Ή δυστυχισμένη μετανοούσε οίκοτά για ό,τι του είχε κάνει και τον έκέλευε να τη συχωρέσει.

Ο Τόννου όμως ήταν πληγωμένος, βαθεύα. Και αντί ν' απάντηση, κρότησε την υπερφάνεια του και δεν άπέντησε στη γυναίκα του.

Ός την παραμονή των Χριστουγέννων ο Τόννου ούτε έμαθε ούτε άκουσε τίποτε για την άπιστη.

Αυτή την ημέρα, είχε συνήθεια κάθε χρόνο, να παίρνει τη γυναίκα του και να πηγαίνουν μια άνοδος από άσπρα λουλούδια στον τάφο του πεθαμένου Εδύτζλου, του πρώτου των παιδιού.

Τη χρονιά όμως αυτή για πρώτη φορά ο Τόννου άναγκάστηκε να κάνει μόνος του αυτό το προσκύνημα μαζί με το μικρό του Άντρεά.

Καθώς περνούσε την πόρτα του νεκροταφείου, κυτιώντας, το βαρύ χειμωνιάτικο σιδανό, θυμήθηκε την άπιστη, ένοιωσε να πονέει η ψυχή του γιατί αυτή περισσότερο από κάθε άλλη φορά κ' είτε μέσα του: «Πού να είνε άρραγε τώρα; Πώς νάχι κατατήρησα; Μόλις όμως έφτασε μπροστά στον τάφο του Εδύτζλου, σιδήχκε έκπληκτος. Απάνω στην πλάκα ήταν μερικά παιχνίδια, μια φυσιομόνικα, ένας καραγκιόσης, ένα σκυλάκι με σφυρίχτρα, που μόλις πρό όλγλου θα τα είχαν άφήσει εκεί, γιατί ήταν κατακαίνουρη.

— Μπαμπά, παιχνίδια! του φώναζε γεμάτος χαρά ο Άντρεάς.
 «Άλλο ο Τόννου παρατήρησε και κάτι άλλο κοντά στα παιχνίδια: ένα κομμάτι χαρτί κιαρωμένο με μια κιαφήρα στον κιαραγκιόση. Έσκυψε, το πήρε και διαβίσε αυτές, της λίγες λέξεις, γοαμμένες σ' ένα πολύ γνωστό του χαρακτήρα:

«Για τον Άντρεά έκ μέρου, του άδελφού του Εδύτζλου, ό όποιο; βρίζεται τώρα μαζί με το Χριστούδη σου; ούρανού.»

Συγχρόνως ένοιωσε τον Άντρεά να σερμώχεται κοντά του και να φιδύεται τρομαγμένος: «Η μαμά!» Είδε πράγματι εκεί κοντά δίπλα στα κιαφήρα γονατισμένη τη γυναίκα του, φτωχοντυμένη, χλωμή κι' άδύνατη, που άπλωνε παρακλητικά τα χέρια προς αυτόν.

Ο άγαθος έγραπτε; ένοιωσε την ψυχή του να πλημμυρίσει από οίκτο, βλέποντας σ' αυτή την κατάσταση τη γυναίκα, που τόσο είχε αγαπήσει, κ' έσπρωξε έλαφρά το παιδί του να πάη προς αυτή:

— Πήγαινε, παιδί μου, να φιλήσεις το χέρι της; μαμά; σου!
 — Εύχαριστώ, Τόννου, επιθύρησε εκείνη με γέλοι και με δάκρυα μαζί.

Ο Τόννου είναν πιά κοντά της και της; είτε με σοβαρότητα:
 — Σάπα! μη λές τίποτα. Δός μου το χέρι σου!....

Δέν άπέχει πολύ από το νεκροταφείο η όδός Ντελάμπ. Ήταναν όλο το διάστημα με μεγάλα βήματα. Ο Τόννου ένοιωσε το χέρι της; γυναίκα; του να τρέμει στο στήθος του. Ο Άντρεάς πήγαινε μπροστά με τα παιχνίδια του.

Η πορτιέρισσα είναν στο κιατόφιλο του σπιτιού.
 — Κυρά Γιωοραφιά, της; είτε ο τυπογράφος, να σου συστήσω τη γυναίκα μου που ήρθε σήμερα από τη κιατίδα της. Είχε πια, στη μητέρα της που είναν άρρωστη και ξαναγύρισε...
 — Ι.....
 François Coppée

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΥΝΦΡΑΣΙΩΝ

ΟΝΕΙΡΟ...

Έγώ κοιμήμαι, κι' άρχιπνη σε όνα είνε η καρδιά μου.
 Σε φέρνει, με χρυσά φτερά, ένα όνειρο κοντά μου.
 Και στην καρδιά σου την καρδιά σου άκούω να χτυπάει.
 Στο χέρι μου το δέμα σου το ήδονικό σκωτάει.
 Μα όμα;—αυτί; του όπνου οί έχρη;—αφνήδια με ξυπνάνε.
 Και μόνο; βλέπω τα όνειρα πόσο πικρά κλωνάνε:
 Τ' άγαπημένο στόμα σου θαρρώνας πως φιλούσα.
 Το στόμα στο προσκίαφο με θέρημη άκου,πούσαι.
 Κ' αντίς το φλογερό κορμί πούσφιγγα στην άγκάλη,
 Τι χιάδενα;... Τα πούπουλα που κλει το προσκίαφο!
 (Του Άντρεά Σενιέ) Α. Δημητριάδης

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Χοιδογεννηιάτικο όυλλο του «Μπουκέτου» εικόδιετραδέλλιδον, πανηγυρικό, θαύμα ιδέοθαι!
 «Εσοτερικά δειχνομοί είκόνες, έξωφύλλον πολύχρομον κλλιτεχνικό, διηγήματα ξένα και ελληνικά, συνεργασία των γνωστοτέρων λογιών, γελιογραφία, ήθογραφία, ποιήματα, περιγραφή, ανέκδοτα, σατυρες, άστεία, χίλι διυ έλεγκτά δημοσιεύματα.
 Το Χοιδογεννηιάτικο «Μπουκέτο» θα γίνει άνάγκαστο, θα είνε χάρμα των όφθαλμών, θαύμα έκδοτικό; θρημβος.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

«Η Διεύθυνός του «Μπουκέτου» λόγω των υπερβολικών έξόδων άποδολής των όυλλων του Εξωτερικού, άναγκάζεται να όρίση κάς συνδρομάς εις λίρας, δολάρια και φράγκα χρυσά.

ΠΣΙΚΙΔΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα ήμερολόγια

Τα ήμερολόγια (a'manachs) χρονολογούνται από άμνημονεύτων χρόνων. Ίσαν γνωστά στους Έλληνια; στού; Αιγυπτίου; στού; Ρωμαίου; και προάντων στού; Κινέζου;.

Ο Νουστράδο; πρώτος, κατά το 1550, του; έδωσε τόνον γενικού έδιαφρόντου; βάζοντας μέσα τις προφητείες του κ έσημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Έκατό χρόνια άργότερα ο Μιθρίης Λαιναμπεργχ, από τη Λιέγη του Βελγίου, έξέδωκε ένα ήμερολόγιο, το όποιον έγινε άνάγκαστο, γιατί έκτό; τόν προφητειών, περιέχει, όπω; και τα σημερινά, ανέκδοτα, διηγήματα, γωμικά, άπορροιακιάς προβλέψαι; και πολιτικά; συ; βουλά; για την κηπουρική.

Είς τα ήμερολόγια της; έποχής; έκείνης; έδημοσιεύοντο τεράστια μυθιστορήματα με... συνέχεια. Φαντασθήτε λοιπόν την ύπομονή των άναγνωστών να περιμένουν ένα χρόνο για να διαβάσουν τη συνέχεια του μυθιστορήματό; των, και δεκάδις έτών για να μάθουν το τέλο;... Υπομονή που δεν έχει πια όμα.

Η όμπερέλλα

Η όμπερέλλα είναν έφεύρησι; των Κινέζων. Από την Κίνα πέρασε στις Ινδία; κι' από εκεί στην Ελλάδα. Η ιστορία μάλιστα μά; πληροφορεί ότι ο μέγας φιλοσοφός της; άρχιόητος; Πυθαγόρας, έδίδισε προφυλάσσοντας το κεφάλι του από τόν κλιστικό θεριόν ήλιο με μίαν όμπερέλλα. Επίσης; ένα χρονον του Διοδώρου του Σικελιότου άναφέρει ότι η περιφέρη Ασπασία του Περικλέους είχε πολλές; μεγαλοπρεπή; όμπερέλλαι; για τόν ήλιο και τη βροχή.

Στού; Ρωμαίου; η όμπερέλλα είναν κόσμημα των πλουσίων κητρικών και άπαρτιήτων; έφραπε να συμερικλιμβάνεται στην πρόκα των κτηνών Ρωμαίων δεσποινών. Μεταξύ δε των δόμων που προσέφεραν ο Άντόνιο; στην Κλοπατέρα είναν και μία όμπερέλλα.

Κατά τόν 16ον αιώνα οί Πορτογάλλοι έφεραν την όμπερέλλα στην Εδύτση. Ένεφανίσθη δε έπίσημος στη Γαλλική αυλή τόν 17ον αιώνα.

Η όμπερέλλα της; έποχής; έκείνης; κιασκευσισμένη από μπανέλες και χιλκίνα έξαρτήματα, ζήγεις 4—5 όκάδες και δέν είναν δόλου έκβολη στο χειρισμό της.

Το χρομα της; άλλιξε διαδοχικά. Το 1788 είναν λευκό, έγινε πράσινο το 1789, κόκκινο το 1791 και μπλε το 1804, ό; ότου έφτασε στο σημερινό μιάρο.

Ο βασιλεύ; Λουδοβίκος; Φίλιππος; δέν έχωρίζετο ποτέ άπ' την όμπερέλλα του, ό,τιδήποτε κιαρό κι' άν είναν, τόσο που οί κιαρκατούρες της; έποχης; έκείνης; τόν κιαρτώναν όλες; μ' αυτή την άχάριστη συντροφισά του.

Η πιά άρχαία έφημερίς

Η Κίνα είνε ο τότο; στον όποιον είνε το φώ; η πρώτη έφημερίδα. Ο «Κίγκ-Παν», η περί η; πρόκειται έφημερίς, ιδρύθη το 911. Στα πρώτα της; χρόνια; έξεδίδετο άτάκτως, άλλ από το 1681 η έκδοσί; της; έγινε έρρομαδική και τακτική. Το 1804 έγινε καθημερινή και σήμερα βγίζει τρεις; έκδοσι; ημερησιό; πρό; μία πια τάρτα το φύλλο. Η πρώτη έκδοσί; τυπωμένη σε κίτρινο χροτί, περιέχει άποκλειστικά; έμπορικά ζητήματα και κυκλοφορεί σε 12, 000 αντίτυπα. Η μεσηβρινή έκδοσί; περιέχει έσωτερικά νέα και θέματα γενικού ένδιαφρόντου; και τυπώνεται σε λευκό χροτί κι' η βραδυνή έκδοσί; τυπωμένη σε κόκκινο χροτί, περιέχει άποκρίματα των δύο προηγούμενων έκδοσών και τα τελευταία τηλεγραφήματα. Ο «Κίγκ-Παν» διευθύνεται από έξη λογιούς, που του; διορίζει η Κυβέρνησι;.

Αι άδηνιαισι; των ώραιστέρων γυναικών

Η ώραία βασίλισσα Βέρθα, η μητέρα του Καραλομάγνου, είχε το ένα πόδι μακρότερο από το άλλο, και για αυτό μάλιστα την έλεγαν: «Βέρθα η μακροπόδα».

Η Άννα της; Άγγλία; η γυναίκα του βασιλέως; Έρρίκου του VIII, η όποιε; έθεωρείτο ως θεία κλλονή, είχε έξη δάχτυλα στο δεξί χροτί, ένα δόντι στο βροβιλμένο στην άνω μασέλα κι' ένα μικρό δαρκό; πρήξιο του λαιμού που φρό τίζε έπιμελω; να το κρύβει.

Η Λουίζα ντε λα Βαλλίερ; κούσινε.

Η ώραία Γαρβιέλλα, η έρωμένη Έρρίκου του Γ', είχε τεράστια πόδια κ' έκλαιγε με το τίποτι.

Η άποκράτειρα Μαρίε Λουίζα, η γυναίκα του Μ. Ναπολέοντος, είχε μεγάλα όδα που σίλευαν μόνα του; δταν μιλούσε.

Η όδης Σόιν, την όποιαν ο δευτερότοκος υιός; του Λουδοβίκου του XIV παντρεύηκε κρυφα άπ' τόν πατέρα του, είχε τη μύτη φρεκαδώς; σμη.

Ο ίσθορικός